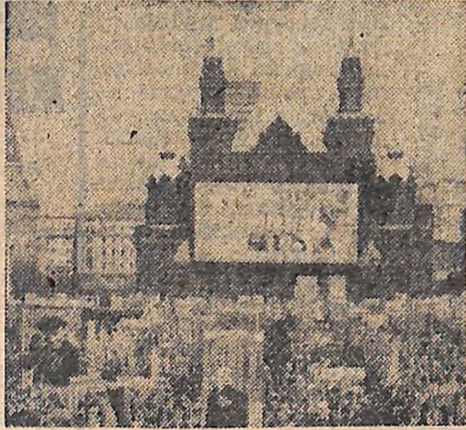

**ХАЙ ЖИВУТЬ НЕРОЗРИВНА
ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНА ЄДНІСТЬ
І БРАТЕРСЬКА ДРУЖБА НА-
РОДІВ РАДЯНСЬКОГО СОЮ-
ЗУ — ЖИВОТВОРНЕ ДЖЕРЕ-
ЛО СИЛИ НАШОГО СУСПІЛЬ-
СТВА!**

Сьогодні невідомі охоронці правопорядку
відзначають своє професійне свято (3 стор.).

Добірку коротких інформацій
по спортивні читайте на 4 стор

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 1 грудня 1939 р.

Субота, 10 листопада 1984 року

№ 135 (3486).

Ціна 2 коп.

Немеркнуче світло Жовтня

ВІЙСЬКОВИЙ ПАРАД І СВЯТКОВА ДЕМОНСТРАЦІЯ НА КРАСНІЙ ПЛОЩІ

Великий Жовтень! Подія всесвітнього значення, що відкрила нову епоху в історії людства, вона для кожного з нас — свято дуже особисте, в самому прямому розумінні цього слова. Однією великою, дружною сім'єю, яка об'єднала всі радянські народи брати, відзначаємо ми день народження нашої великої матері-Вітчизни — першої на землі робітничо-селянської держави.

В цей день, осяяний немеркнучим світлом жовтневих прапорів, ми з особливою глибокою відчуженістю поспостерігаємо за життям нашої великої матері-Вітчизни, її розвитком, її перемогами. Ми знову переживаємо ту велику подію, коли вперше в історії людства народи різних країн, різних національностей, різних релігійних переконань об'єдналися в єдину, дружню сім'ю. Ми знову переживаємо ту велику подію, коли вперше в історії людства народи різних країн, різних національностей, різних релігійних переконань об'єдналися в єдину, дружню сім'ю.

Головна площа країни в цей день справді Красна, багряна від кумачу, що залив її, — кольору революції, кольору Державного прапора Країни Рад. У святковому вбранні наше сфокусовано найголовніше з того, чим живе, за що бореться радянський народ. Лозунги, народжені революцією, — «Мир — народам», «Земля — селянам» — перекликаються з заклинком, що відобразив нашу сьогоднішню прагматичність: «Вперед, до перемоги комунізму!».

На трибунах для гостей — ветерани Комуністичної партії і Жовтневої революції, герої громадянської і Великої Вітчизняної воєни, передовики виробництва — трудівники промисловості й сільського господарства, визначні діячі науки і культури, космонавти, численні зарубіжні гості. Присутні глави дипломатичних представництв, ак-

редитованих у Радянському Союзі. Бурхливими, тривалими оплесками москвичі і гості столиці вітають керівників Комуністичної партії і Радянської держави. На центральну трибуну Мавзолею В. І. Леніна піднімаються товариші К. У. Черненко, Г. А. Алієв, В. І. Вороніков, М. С. Горбачов, В. В. Гришин, А. А. Громико, Г. В. Романов, М. С. Соломєнцев, М. О. Тихонов, П. Н. Демічев, В. І. Долгих, В. В. Кузнецов, Б. М. Пonomarev, В. М. Чебриков, М. В. Зимянин, І. В. Канітонов, С. К. Лигачов, М. І. Рижков.

Куранти на Спаській багні Кремля відбивають десять ударів.

Перший заступник міністра оборони СРСР Маршал Радянського Союзу С. Л. Соколов приймає рапорт командуючого парадом генерала армії П. Г. Лушєва, об'їжджає війська й поздоровляє учасників параду зі святом Великої Жовтня. У відповідь звучить триразове «Ура!».

Закінчивши об'їзд військ, С. Л. Соколов піднімається на трибуну Мавзолею і виголошує промову.

Над площею прокочується могутнє, тисячоголосе «Ура!». Гримить артилерійський салют. З гарматними залпами зливаються звуки Державного Гімну Радянського Союзу. Починається проходження військ.

На бруствері Красної площі вступають барабанщики й фанфаристи — виконавці Московського військово-музичного училища. За давньою традицією, що бере початок з 1940 року, їм надається відповідальне й почесне право відкривати парад в столиці нашої Батьківщини.

Красна площа — ніби гігантський екран, на якому кадр за кадром виникають все нові картини жовтневого свята. Під звуки урочистої увертюри строгі кольори, в які був забарвлений військовий парад, зміцнюються

яскравими барвами, що вибірали, здається, всі відтінки сонячного спектра: починається демонстрація представників трудящих столиці. Над колонами майорить під осіннім вітром кумач стягів і транспарантів, плывуть квіти, гірлянди багатокольорових повітряних куль.

«Партія і Ленін — близкі брати...» Перед трибунами рухається машина з портретом великого Леніна, за нею прапор, на якому сяють слова: «Слава КПРС!». Країна Рад вступила в період практичної підготовки до чергового. XXVII з'їзду КПРС. Оплесками зустрічає площа девіз «Від з'їзду до з'їзду — ленинським курсом». Неперунність цієї генеральної лінії партії — переконливо продемонстрував жовтневий Пленум ЦК КПРС, який відбувся незадовго до свята.

Під портретом Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР К. У. Черненко його слова — концентрований вираз справ і помислів радянського народу, монолітно згуртованого навколо партії комуністів: «Партія твердо йде обраним шляхом — шляхом комуністичного творення і миру».

«Люди всієї планети! Ширше розгортайте боротьбу за заборону ядерної, хімічної та інших видів зброї масового знищення!». Цей заклик нашої партії, який можуть прокотитися над святковою Москвою, почутий в усіх куточках планети Земля. Ніби відповідаючи на нього, сильні руки людей різних рас і кольору шкіри, зображені на яскравому панно, переламують смертоносну ракету, що летить над землею кулею.

Працює зміцнювати справу миру — так розуміють радянські люди своє головне завдання у нинішній складній міжнародній обстановці, яка небезпечно загострилася з

Новими успіхами в соціалістичному змаганні, патріотичними ініціативами зустріли 67-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції трудящі Радянської України. З гарячим схваленням сприйняли трудівники міст і сіл республіки рішення жовтневого (1984 р.) Пленуму ЦК КПРС, положення і висновки, що їх містить промова на цьому Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша К. У. Черненко.

У яскравому вбранні центральна площа столиці України, яка носить ім'я Жовтневої Революції. На фасадах будинків — портрети К. Маркса, Ф. Енгельса, В. І. Леніна. На будинку консерваторії — портрети членів Політбюро ЦК КПРС. Членині лозунги і транспаранти славлять соціалістичну Батьківщину, Комуністичну партію, людину праці. На свіжому осінньому вітрі майорять Державний прапор СРСР, прапори союзних республік, які символізують непорушну єдність, братерство радянських народів.

На трибунах — почесні гості: ветерани партії, учасники Великої Вітчизняної війни, ударники перших п'ятирічок, передовики і новатори виробництва, діячі науки і культури. Тут же — члени Президії Верховної Ради УРСР і Ради Міністрів республіки,

Гордо майорять стяги Жовтня

ВІЙСЬКОВИЙ ПАРАД І ДЕМОНСТРАЦІЯ
ТРУДЯЩИХ В КИЄВІ

керівники міністерств і відомств. Він приймає рапорт домств, депутатів Верховної Ради СРСР і Верховної Ради УРСР, генерали, адмірالی і офіцери Радянської Армії і Військово-Морського Флоту. Присутні співробітники генеральних консульств соціалістичних країн у Києві.

10 година ранку. Над площею імені Жовтневої Революції звучить мелодія кінських курантів.

На центральну трибуну піднімаються товариші В. В. Щербинський, О. Ф. Ватченко, Ю. Н. Єльченко, Є. В. Качаловський, Б. В. Качура, О. П. Ляшко, І. О. Мозговий, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, О. С. Канто, Ю. П. Коломієць, В. Д. Крючков, С. Н. Муха, Я. П. Погребняк. Із гості столиці тепло вітають керівників Компартії України і уряду республіки.

У відкритій машині на даючу виїжджає командуючий військами Червонопрапорного Київського військового округу генерал-полковник В. В. Оси-

нов. Він приймає рапорт командуючого парадом, першого заступника командуючого військами округу генерал-лейтенанта А. Д. Фоміна, вітається з військами, які вишикувалися на Хрещатику, поздоровляє їх з 67-ю річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції. У відповідь гримить тисячоголосе «Ура!».

Командуючий військами округу піднімається на трибуну і виголошує промову. Від імені і за дорученням Центрального Комітету Комуністичної партії України, Президії Верховної Ради і Ради Міністрів республіки він вітає і поздоровляє присутніх з всенародним святом — 67-ю річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Над площею прокочується могутнє «Ура!». Мелодії Державних Гімнів СРСР і Української РСР зливаються із залпами святкового артилерійського салюту.

[Закінчення на 2-й стор.].

Демонстрація трудящих в Кіровограді.

[Закінчення на 2-й стор.].

НЕМЕРКНУЧЕ СВІТЛО ЖОВТНЯ

[Закінчення]

Початок на 1-й стор.]

вини американської адміністрації. По Красній площі проїжджають машини з трудовим рапортом Жовтню міста-героя Москви: за десять місяців 1984 року продуктивність праці в промисловості зросла на 2,3 процента, собівартість продукції знизилася на 0,7 процента. Понадпланової продукції випущено на сотні мільйонів карбованців. У патрістичному русі «40-річчя Великої Перемоги — 40 ударних трудових тижнів» беруть участь усі робітничі колективи столиці. Масового розмаху набув рух: «Честь і слава — по праці!».

У рапорті радянського народу Жовтню одним з найвагоміших рядків стало повідомлення про чудову трудову перемогу на БАМі: на всій довжині гігантської магістралі на рік раніше строку відкрито наскрізний робочий рух поїздів.

На Красній площі немає бамівської колонії, але колектив Всесоюзної ударної будови делегував на жовтнєве свято в столицю своїх повноважних представників. Ми розмовляємо з одним з них — Героєм Соціалістичної Праці Іваном Варшавським. Вся країна стежила за тим, як рухалися назустріч одна одній з сходів і заходу бригади, якими керували наш співрозмовник і О. Болдар, який теж Герой Праці. Останню «золоту ланку», що зімкнула Байкало-Амурську друзі-суперники уклали разом.

— Ми лише підбили підсумок нелегкій праці наших товаришів, які розвинули тайгову цілі-

ну, віддалили земляне полотно, наводили мости й пробивали тунелі, — говорить Іван Миколайович. — У привітанні ЦК КПРС учасникам будівництва й експлуатації БАМу підкреслено, що магістраль будувє вся країна. На трасі пліч-о-пліч працюють посланці всіх республік, техніка й матеріали надходять до нас з тисяч адрес. І сьогодні з головної площі нашої багатонаціональної Батьківщини від імені моїх товаришів я хочу передати величезне спасибі всім радянським людям за допомогу й підтримку.

В одних шеренгах з трудовою гвардією столиці, тримаючи рівняння на старших товаришів, крокує по Красній площі молода зміна робітничого класу — вихованці професійно-технічних училищ. 202 міських ПТУ стали основним джерелом припливу молодих кадрів у народне господарство Москви. Три чверті молоді, яка вступає в самостійне трудове життя, здобуває а них середню освіту, робітничі професії і моральний гарт.

Всепародним піклуванням оточене у нас юне покоління. Мозунг «Усе найкраще — дітям!» для трудівників найбільшого в країні універмагу «Дитиний світ» — конкретна робоча програма. Перед святом у них було особливе багато турбот, але продавці це тільки радувало.

— Майже весь наш колектив — жінки, а отже, матері та бабусі, — пояснює директор магазину Л. Чала, яка йде разом із співробітницями в святковий колоні. — Готуючись до розширеного продажу товарів, на які з 1

вересня знижено ціни, ми в думці прикидали, як це позначиться на сімейному бюджеті. Прибавка помітна! Втілення в життя ліній партії на неухильне поліпшення життя народу ми маємо можливість спостерігати немовби обабіч прилавка — і як продавець, і як покупець. Особливо приємно, що держава щороку витрачає близько мільярда карбованців на здійснення політики пільгових роздрібних цін на дитячі товари. Це теж характерна прикмета нашого, радянського способу життя.

Так, широкою є сфера прикладання сил, вміння і знань молоді. Тільки на карті всесоюзних ударних комсомольських будов — 66 назв. І на кожній напевно можна зустріти посланців московської комсомолії.

Високо несе свій прапор трудова юність столиці. Кожен третій молодий робітник міста — ударник комуністичної праці. До свята великого Жовтня більш як 40 тисяч юнаків і дівчат завершили завдання чотирьох років п'ятиріччя.

У колоні демонстрантів — комсомольсько-молодіжна бригада ремонтників Миколи Логінова з депо Москва — Сортувальна. Молоді залізничники вірні традиціям тих, хто стояв біля джерел «Великого почину», і передають його естафету друзям.

— Недавно на одному з комсомольських суботників у нашому депо працювали ремонтники бригади-побратима з НДР, — розповідає Микола. — Наша дружба з молодіжною бригадою Вальтера Прохотта з заводу заліз-

ничної механіки з міста Бранденбурга почалась у дні берлінського фестивалю. Тоді ми й уклали договір про співдружність, в якому є такі рядки: «У нас спільні цілі, спільні завдання. Чим краще ми працюємо, тим міцніша наша єдність, тим міцніший мир і соціалізм». Було дуже приємно прочитати у виступі товариша К. У. Черненка на зустрічі з керівниками молодіжних організацій соціалістичних країн високу оцінку контактів молоді на різних рівнях. У них, підкреслив Костянтин Устинович, вагома передумова до того, щоб узи дружби і співробітництва, які зв'язують партії, держави і народи країн соціалізму, міцніли і примножувались. Кошти від суботника ми з німецькими друзями перерахували у фонд XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів. Щасливі, що господарями всесвітнього свята юності цього разу будемо ми, молодь Країни Рад. Виконуючи наказ партії, постарасмося зробити все, щоб воно стало справді масовим, переконливим, антивоєнним, антиімперіалістичним заходом юності всієї планети.

Лунають пісні біля синих кремлівських стін. Пісні радості і надії, праці і миру. Люди, які принесли їх на площу, люблять свою землю і чесно працюють на ній. Якщо потрібно буде, вони зуміють захистити її, як було раніше. Але головна їх турбота — про мир. Це заповітне слово Жовтень награвив на своєму прапорі в момент народження. І в день 67-ї річниці Великої революції воно, як і раніше, на наших прапорах, у наших серцях.

(ТАРС).

ГОРДО МАЙОРЯТЬ СЯГИ ЖОВТНЯ

[Закінчення]

Початок на 1-й стор.]

Звучать фанфари. За традицією відбувся військовий парад.

Потім починається святкова демонстрація. Звучать здравити на честь 67-ї річниці Великої Жовтня, Комуністичної партії, радянського народу. На головну площу столиці України вступає колона передовиків і новаторів виробництва, діячів науки і культури. Попереду — прапор міста-героя Києва. Він у руках бригадира токарів виробничого об'єднання полімерного машинобудування «Більшовик» Героя Соціалістичної Праці М. І. Сукретного. Почесне право пронести на демонстрації перехідний Червоний прапор ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС, і ЦК ВЛКСМ, яким столицю республіки відзначено за досягнення високих результатів у Всесоюзному соціалістичному змаганні в минулому році, надано сріблясто-сладальнику Герою Соціалістичної Праці Г. М. Круглічу.

Погляди присутніх звернені до портрета засновника Комуністичної партії і Радянської держави В. І. Леніна. Сьогодні, як і завжди, Ілліч з нами. Заповіти вождя революції живуть у серцях мільйонів, його велику справу продовжують все нові й нові покоління будівників комунізму.

У святковій колоні — портрети Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша К. У. Черненка, членів

Політбюро ЦК КПРС. Звучать слова жовтнєвих закликів: «Хай живе Комуністична партія Радянського Союзу! Невомитна єдність партії і народу, вірність заповітам Великого Леніна — запорука всіх наших перемог!».

Звучить здравити: «Хай живе Ленінський комсомол — передовий загін молодих будівників комунізму». В колонах разом з людьми старших поколінь йде юність міста. «Витися по-ленінському жити, працювати, боротися» — ці слова стали девізом тисяч юнаків і дівчат, які активно включились у рух за підвищення продуктивності праці.

У рядах демонстрантів — наукова інтелігенція столиці України.

У святкових колонах йдуть представники шістнадцятирічного загону вчителів Києва. Нинішній рік для них особливий: вони вже приступили до практичного здійснення реформи загальноосвітньої і професійної школи.

У колонах демонстрантів — ділячі літератури і мистецтва, ті, хто в своїй творчості оспівує героїну історію соціалістичної Вітчизни, її будівничу сучасність, створює образи героїв нашого часу.

Святкова демонстрація стала переконливим свідченням беззавісної вірності трудящих Києва ленінським заповітам, справі комунізму їх рішучості віддати всі сили і енергію втілювати в життя рішення XXVI з'їзду партії і наступних Пленумів ЦК КПРС.

(РАТАУ).

МИ ПРАПОР ЖОВТНЯ НЕСЕМО

ДЕМОНСТРАЦІЯ ТРУДЯЩИХ У КІРОВОГРАДІ

Сьогодні місто вдяглося по-святковому. Транспаранти, прапори, квіти, радісні обличчя людей. Звідусіль доносяться бадьорі слова пісень на аразок: «Сьогодні ми не на параді, а к комунізму на путі!».

Десята година ранку. Центральна площа міста — площа імені С. М. Кірова. Звучать перші такти маршу, починається святкова демонстрація. Першими на площу вступають вчителі та учні середньої школи № 5. Цей колектив завоював право очолювати колону демонстрантів — школярів Ленінського району Кіровограда. Десятирічка стала переможцем районного змагання по підготовці школи до нового навчального року, під час літніх канікул старшокласники у колгоспії «Україна» Знаменського району виконали робіт на суму 14 тисяч карбованців. З дикторського тексту:

Слався од краю до краю, Вітчизно, Квітні садами, піснями лунай.

Стиг на бордонах одважно і грізно День комунізму в трудах наближай.

Перед трибунами проходять школярі СШ №№ 6, 22, 24, 30, 34.

У літніх трудових об'єднаннях Ленінського району працювало 430 учнів. Вони трудилися у колгоспах і радгоспах, на виробничому об'єднанні по сідалках «Червона зірка», взуттєвій фабриці, в ремонтно-будівельному управлінні. Виготовили продукції на 38,5 тисячі карбованців.

Великою цілеспрямованою роботою по дальшому вдосконаленню навчання і комуністичного виховання підрастаючого покоління зустрічає 67-у річницю Великої Жовтня педагогічна громадськість Кіровського району. Новий животворний приплив сил і енергії в педагогічних колективах двалили квіт,

невий та жовтнєвий (1984 р.) Пленум ЦК КПРС і прийняті першою сесією Верховної Ради СРСР 11 скликація «Основні напрями реформи загальноосвітньої і професійної школи».

За роки XI п'ятиріччя в Кіровському районі збудовано 4 нових школи на 5488 учнівських місць. Серед кращих педагогів району Г. М. Катеринич, П. Я. Кареліш, Г. О. Шехет, Б. К. Журавівський, А. В. Шевцова, Г. В. Ковпакова, Т. О. Дубіна.

Добрих результатів у трудовому вихованні допомагають добиватися школярам базові шкільні підприємства — чавунолварний завод (СШ № 10), меблевий комбінат, трест «Кіровоградтепломережа» (СШ № 9), завод «Гідросила» (СШ № 27), виробниче об'єднання «Друкмаш» (СШ №№ 18, 19).

У колоні демонстрантів — студенти Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Гордістю студентства є Ленінські стипендіати Ірина Неумівана, Валентина Баранова, Ірина Ралко, Пушкінський стипендіат Світлана Ковтюк, стипендіат професійних Спілок СРСР Людмила Черноволюк.

Під час третього трудового семестру студентські будівельні загони освоїли капіталовкладень на 701 тисячу карбованців. Загони безкорисливої праці «Полум'я», «Факел», «Корчагінець», «Спектр» близько 13

тисяч карбованців передали у Фонд миру, на дитячі будинки.

За 54 роки існування педагогічного інституту підготовлено понад 24 тисячі вчителів. Серед них багато відмінників народної освіти, заслужених учителів УРСР.

Під звуки святкових маршів виходять на площу представники професорсько-викладацького складу інституту сільськогосподарського машинобудування.

На семи факультетах вузу навчається більше 5 тисяч юнаків і дівчат, з них 200 — із 15 країн світу.

Хай живе радянська наука! — звучать слова диктора. Ура! — багатоголосно відповідають колонні.

Йдуть колективи машинобудівного, будівельного технікумів, технікуму механізації сільського господарства, технікумів радянської торгівлі та кооперативного.

Крокують викладачі та учні музичного і медичного училищ. Слідом за ними — вихованці профтехучилища міста. Це застрашаний робітничий клас. Виробництво вимагає від сучасного робітника високого рівня знань, майстерності, ініціативи і пошуку. А цього можна досягти лише завдяки всебічному гармонійному розвитку особи.

У Кіровограді в шесті СІТУ вчать 4500 юнаків і дівчат. У тому числі і 90 представників Демократичної Республіки Афганістан. Народом Країни Рад завжди були призначені русі пролетарського інтернаціоналізму, бажання допомогти народам інших країн у часи важких випробувань.

На святковому марші — працівники металообробних підприємств та підприємств місцевої промисловості. В перших лавах крокують

[Закінчення на 3-й стор.]

МИ ПРАПОР ЖОВТНЯ НЕСЕМО

(Закінчення)

Початок на 2-й стор.)

правофлангові соціалістичного змагання і повтори виробництва, ветерани війни та праці, наставники молоді.

Всенародне свято — 67-у річницю Великого Жовтня — трудівники обласного центру зустрічають в обстановці великого трудового піднесення. Над святковими колонами полум'яють гасла «Слава Великому Жовтню!», «Вітчизні — ударний труд!», «Ми — за мир!». Ці слова співзвучні настрою всіх, хто вийшов сьогодні на демонстрацію.

Червоний оксамит прапора, транспарантів, різнобарв'я квітів грають над колонами робітників, інженерно-технічних працівників, службовців ордена «Знак Пошани» заводу «Гідроенла». Продукція підприємства надходить на багато заводів України, Білорусії, Російської Федерації. Його

Змінюються оркестри, звучать інші марші, гордо крокують робітничі колективи різних підприємств — ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута, виробничого об'єднання «Друкмаш», чавуноливарного заводу, заводів «Хіміобут», «Металіст», виробничого об'єднання «Вторчормет». Крокують гордість і трудову славу Кіровограда.

На головну площу міста вступає колектив флагами сільськогосподарського машинобудування — кировоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка». Передовики виробництва гордо несуть Червоний прапор ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Ради Міністрів СРСР та ВЦРПС, який вручено колективу за самовіддану працю. Понад 80 колективів у об'єднанні стали послідовниками патріотичної ініціативи формуваньників «П'ятирічку — до 7-ї

Якби мені довелося виступати на Всесвітньому фестивалі молоді і студентів, який незабаром відбудеться у Москві, я б сказав його делегатам: сьогодні у нас немає більш важливої проблеми, ніж збереження миру. Всі учасники фестивалю — люди різних національностей, переконань, соціальних груп. Але якщо б мовою вони не гозорили, це має бути мова довіри і взаєморозуміння. На планеті не повинно залишитися місця для ядерних полігонів. Адже не може бути мирного співіснування смертоносної зброї і людей доброї волі. І ми, представники молоді всього світу, повинні об'єднатися у своїй боротьбі за мир, щоб протистояти загрозі третьої світової війни. Я народився після війни. Але що несе

СЬОГОДНІ — ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ МОЛОДІ ПІДТВЕРДЖУЄМО ЖИТТЯМ

вона людям, я знаю. Як мені забути те, що мій батько повернувся з війни інвалідом, що тринадцять тяжких поранень ще й сьогодні приносять йому страждання. Як забути мені про те, що тягар, який ліг на плечі тих, хто кував перемогу у тилу, підкосив здоров'я моєї матері. Як забути про війну, коли її загроза нависла і над моєю сім'єю? У кожного з нас є своя сім'я. Кожен з нас хоче, щоб щасливими росли діти. Отже, бажання наші спільні. І лише об'єднавшись, народи всіх країн світу зможуть запобігти ядерній катастрофі. Від наших зу-

силь залежить майбутнє планети.

Людина в сучасному складному світі — якою вона має бути? Я вважаю, доброю і добилівою. І головне — небайдужою до всього, що відбувається навколо неї. Саме такі, вважаю, мої товариші по роботі. Тому є чимало підтверджень. Приходить, скажімо, в бригаду новачок. Ніхто не пройде байдуже поз нього. Всі прагнемо навчити молодого робітника. І кожного з нас так учили.

Тільки із захопленням можна говорити про своїх колег В. Непика, Ю. Бакурова, В. Яременка, В. Кули-

ка, Д. Решетникова, М. Булатіна. І про те, які вони цікаві люди, і як працювати вміють. Не випадково за підсумками роботи протягом тижня, присвяченого Вихідній пам'яті, який проко-диз на підприємстві, хлопці вибороли першість. Комсомольці «Червоної зірки» перерахували у фонд фестивалю близько трьох тисяч карбованців. Є в тому і наш внесок. Він — наша відповідь тим, хто загрожуює мирові й свободі народів.

М. АНДРЮШКОЗ,
бригадир комсомольсько-молодіжної бригади формуваньників ліварного цеху ковкого чавуну виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка».

м. Кіровоград.

РЕКОМЕНДУЮТЬ НАЙКРАЩЕ

Так, мабуть, у всіх виходить — про важливість своєї роботи ми найбільше думаємо в день професійного свята. В будні — обов'язки, план, задуми, втілення, для роздумів не залишається часу. Чи то в хлібороба, чи у сталевара, чи ось у нас — людей, які стоять на сторожі правопорядку і законів, затверджених Конституцією.

Сьогодні хочеться сказати слово про молодих міліціонерів, тих, у кого лише починається неспокійна служба.

У нашому районному відділі майже половина особового складу — молодь, комсомольці і комуністи.

Хлопці приходять у міліцію здебільшого з трудових колективів, за рекомендацією первинних партійних, комсомольських

організацій. І, як правило, рекомендації хлопці підтверджують уже в перші ж місяці роботи по охороні громадського порядку.

Торік восени прийшов у наш колектив Сергій Скубун. Партійна організація комбикормового заводу, де Сергій працював технологом, рекомендувала його як сумлінного виробничника, людину принципову, наполегливу в досягненні мети. Минув рік. І видно — в міліцію прийшла не випадкова людина. За короткий час хлопець освоїв нові для себе обов'язки. Дільничний міліціонер Сергій Скубун обслуговує більше двадцяти населених пунктів району. За цифрою — люди: різні за вадом, характером. Діль-

ничний мусить знати їх, аби запобігти порушенням правопорядку. І якщо кількість їх зведено до мінімуму, як у Сергія, — це в першу чергу показник ефективності роботи дільничного.

Виховання і навчання молодого міліціонера у нашому районному відділі внутрішніх справ — постійне доручення міліціонерів зі стажем. Новачок завжди має наставника.

Один із найдосвідченіших наших старшин — В. О. Безуглий. Незабаром він відзначатиме двадцятиріччя роботи в відділі внутрішніх справ. Його портрет — на районній Дошці пошани. Тепер школу Володимира Олександровича проходить Юрій Донець.

Серйозного, знаючого наставника має Микола Галай, котрого стільки комсомольців рекомендували до колгоспу імені Герасимського. Уроки, які Микола дає державотроїм, старший лейтенант міліції М. Г. Чернов, — юнак застосовує на практиці не один рік.

Міцна, беззадоганна комсомольська організація в нашому колективі. Майстри тего спеціаліста, активізація спілкування виховали нещодавно на загальнообласних зборах комсомольців своїм ватажком — комуніста Федора Дробинського. Тісний контакт у комсомольській і партійній організації відділу. Ми, комуністи, пекли — зміню ветеранам охорони правопорядку росте гідність.

М. БОГДА,
заступник начальника Компаніївського районного відділу внутрішніх справ.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ МІЛІЦІЇ

У далеких двадцятих

(З ІСТОРІЇ МІЛІЦІЇ ЄЛИСАВЕТГРАДСЬКОЇ)

Після переможного закінчення громадянської війни трудящі Єлисаветградщини, в тому числі і працівники повітової міліції, приступили до відбудови промисловості та сільськогосподарства. Партійні і радянські органи тоді багато уваги приділяли організаційному зміцненню міліції, посиленню ідеологічної роботи серед її особового складу. На службу в повітову міліцію направлялися комуністи, комсомольці.

В перші роки після громадянської війни перед міліцією стояло завдання померти одні — ліквідувати політичні банди. Операції проти банд були тривалими, напруженими. Майже шість діб на початку квітня 1921 року співробітники Єлисаветградської міліції зніщували куркульську банду, що мала в своєму складі більше 50 багнетів. Між працівниками міліції і бандитами відбулося кілька кровопролитних сутичок. Завдяки сміливим діям, стійкості командирів і міліціонерів банда була 7 квітня остаточно розбита міліцейським загном і армійським підрозділом біля села Паньчового Новомиргородського району.

Навесні 1922 року добре скінчена банди, в якій були й карні злочинці, систематичні напади, грабежі, розбій, тероризувала жителів Устимівки та навколишніх сіл. Зрештеші вміло маскувалася, і потрапити на її слід було не легко. В кінці квітня співробітники міліції виявили міс-

цезнаходження банди і завдали їй нищівного удару.

Складовою частиною роботи міліції була боротьба з дезертизмом, яке тоді було джерелом і резервом внутрішньої контрреволюції. Міліцією Єлисаветградського повіту тільки в січні 1921 року було затримано 223 дезертири трудового фронту.

Операції проти внутрішньої контрреволюції міліція проводила як самостійно, так і спільно з підрозділами Червоної Армії, органами Всеукраїнської надзвичайної комісії — Державного Політичного Управління, частини особливого призначення. Тісно взаємодіяли з міліцією комітети незаможних селян.

Активну участь у ліквідації бандитизму брали загони революційної самооборони, які створювалися в селах і волостях з біднот. Спрямовували бойову діяльність загонів самооборони міліціонери.

Звільнення рідної землі від бандитизму трудящим Єлисаветградщини, співробітникам міліції давалося ціною тяжких втрат. У 1921 році в Головніліччю УРСР повідомлялося про те, що в боротьбі з силами внутрішньої контрреволюції гине представник міліції та незаможного селянства Єлисаветградщини. Серед тих, хто поліг у боротьбі з класовим ворогом, були начальник шостого району повітміліції комуніст В. М. Христич і міліціонер Чудесенко.

...Оповіді 27 квітня 1921 року банди, в якій нараховувалося до 250 багнетів і шабель, увірвалася в село Велику Виску, де в той час знаходився Христич, Чудесенко та ще кілька міліціонерів. Незважаючи на нерівність сил, працівники міліції вступили в перестрілку з ворогами. В бою з тими, хто чинив розправи над радянськими громадянами, намагався зрівати будівництво нового життя, Христич і Чудесенко загинули смертю героїв.

Працівники міліції сприяли виконанню продрозвертки, збиранню продовольчого податку. Міліціонери охороняли продрозвертки від нападів банд, стерегли склади з сільськогосподарською продукцією, де й боротьбу з антирадянською агітацією.

Напередодні і під час продрозвертки міліція розкрила цесало заочинів. 24 квітня 1922 року працівники восьмого району Єлисаветградської повітміліції зніщували 12 бандитів, які тероризували жителів Новоукраїни.

Відваги і мужності вимагало викорінення карної злочинності. Тільки у липні-серпні 1923 року співробітники Єлисаветградської окружної міліції розкрили 10 (а було заявлено про 9) убивств, 13 пограбувань, 26 випадків крадіжок сільськогосподарських тварин, 75 випадків крадіжок державного та особистого майна.

Охоронці правопорядку не залишалися осторонь громадського життя. Зо-

крема, працівники міліції були членами Міжнародної організації допомогти борцям революції. Через МОДР вони подавали матеріальну допомогу трудящим капіталістичних країн. Наприклад, на збори партосередку Єлисаветградської окружної міліції 21 червня 1923 року було вирішено всім комуністам відрухувати частину заробітної плати у фонд допомоги політв'язням зарубіжних країн і звернутися до особового складу міліції із закликом почати збір коштів жертвам репресій у капіталістичних державах.

Як і в усіх радянських людей та трудящих усього світу, звістка про смерть Володимира Ілліча Леніна викликала глибокий біль у серцях працівників міліції Єлисаветградщини. На відкритих зборах партійної організації міліції і карного розшуку Єлисаветградського округу, що відбулося 23 січня 1924 року, було прийнято резолюцію, в якій, зокрема, говорилось: «...Ми, співробітники, ще рішучіше будемо проводити в життя розпорядження і вказівки Компартії і Радвллади. Спокійно, дорогий вчеплю. Твої заповіді, твої ідеї будуть проведені нами повністю до переможного кінця...».

Свою клятву колектив робітничо-селянської міліції Єлисаветградщини виконав. Героїчні дії самовідданої праці, краді революційної, бойові і трудові традиції співробітників міліції двадцятих років продовжуються багатогранною діяльністю працівників органів внутрішніх справ орденноносної Кіровоградщини.

В. АЛТУЕВ,
кандидат історичних наук.

марка відома у п'ятдесят чотирьох країнах світу. Всі зусилля колективу спрямовані на успішне виконання Продовольчої програми. Завод успішно справляється з завданнями п'ятирічки по зростанню темпів виробництва, продуктивності праці, надпланового вивезу запасних частин до сільгоспмашин і товарів народного споживання. За 9 місяців 1984 року забезпечено виконання плану по всіх техніко-економічних показниках. Закономлено понад норму 147 тонн чорних і 93 тонн кольорових металів, 1558 тисяч кіловат-годин електроенергії, 50 тонн умовного палива.

Трудівники заводу гаряче підтримали патріотичну ініціативу передових підприємств країни по розгортанню соціалістичної конкуренції. На честь 50-річчя сталіновського руху і 40-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

Вагомий рапорт про свої здобутки склав святу і колектив заводу радіовиробів. Найкращі на пanno, які проєктують у колоні демонстрації, свідчать, що підприємство постійно виконує план випуску продукції. 218 заводчан уже справлялися з п'ятирічними плановими завданнями і працюють у рахунок 1986 року.

В авангарді соціалістичної боротьби колектив складається з друкованих цеху № 3, дільничного цеху № 16, бригади радіомонтажників цеху № 6 (керівник Світлана Додола), загонів цеху № 17.

річниці Конституції СРСР. Трудівники «Червоної зірки» успішно справляються із завданням по надплановому підвищенню продуктивності праці на 1 процент і зніпженню собівартості продукції на 0,5 процента. Під час зустрічі 67-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції, вони виготовили понад план 209 сівалок, підвищили продуктивність праці на 6,4 процента, реалізували понад план продукції на 2,2 мільйона карбованців.

Багатотисячний колектив підприємства сповнений рішучості і далі збільшувати свій внесок у справу комуністичного будівництва.

— Торжествуй, труді! — лунають над площею слова. Ставай для кожного радістю, розкривай найкраще, що є в людях.

«Революція — мудра, важка і складна наука» — так говорив В. І. Ленін, коли її, нашої революції, ще й півроку не минуло. Тепер Великому Жовтню — 67. Червононі знамена, які полум'яють над площею, промовляють гордо: ми оволоділи мудрою наукою, яку заповідав Ілліч.

Гордо крокують країною шістьдесят сім років після Жовтня. Але співає вона веселих пісень: про розквіт Союзу РСР, про щастя долю людей, що його населяють, про їх палке бажання жити в мирі і дружбі з усіма народами світу.

В. АФАНАСІЕНКО,
В. ГРИБ, І. КОРЗУН,
В. КОВАЛ (фото).

7 листопада,
м. Кіровоград.

Багато знайомих його ім'я. Майже всім — його голос. І дуже мало хто його бачив на екрані телевізора, хоча передачу, яку він веде, дивиться вся країна. За даними соціологічних досліджень, 58 процентів молоді — постійні глядачі передачі «Що? Де? Коли?». 26 процентів хлопців і дівчат дивляться цю популярну передачу періодично.

Ось уже сім років існує гра, яку придумав Володимир Якович Ворошилов. І весь час він незмінний її ведучий. Ми сидимо біля екрана, «боліємо» за глядачів чи знавців, і рідко задумуємося, що ж нас захоплює у передачі «Що? Де? Коли?». Ми придумуємо для знавців хитромудрі запитання і не помічаємо, що одним із полюсів притягання є голос за кадром. Від нього залежить напруження навіва гри, відчуття гострого протистояння.

Ми полюбили цю гру, прийняли її такою, якою вона є. А що ж нас чекає в майбутньому? Що сьогодні відбувається на знімальних майданчиках телестудії? На запитання журналіста відповідає В. Я. Ворошилов.

КОР.: — Володимире Яковичу, яку мету передбачала «Що? Де? Коли?» сім років тому?

ВОРОШИЛОВ: — Мета нашої передачі — прищепити бажання молоді цікаво мислити. Досвід передачі підтверджує, що одне з найбільших задоволень для людини — думати. Нині головний недолік молодих спеціалістів, котрі щойно

прийшли на виробництво — невміння думати, приймати самостійні рішення. І ось ми беремо для своєї передачі звичайних людей і ставимо їх в екстремальну ситуацію, коли вихід єдиний: думати. А щоб знати правильну відповідь, необхідні здатність створювати зразу кілька версій, уміти швидко відібрати най-

«Гра? Репетиція життя!»

оптимальніші. Ми і надалі будемо орієнтуватися на запитання, для відповіді на які потрібні не просто якісь знання енциклопедичного характеру. Нам дуже цікавий нешаблонний підхід до розв'язання тієї чи іншої психологічної проблеми. В процесі гри ми не раз були свідками, коли знавців рятувала інтуїція одного з гравців.

КОР.: — Ви ставите перед своєю передачею тільки пізнавальні завдання. А чи не хвилюють вас питання моралі?

ВОРОШИЛОВ: — Я не відділяю думку від почуття. Подивіться уважніше на екран — в процесі гри наші знавці проявляють себе не тільки інтелектуально, а й морально. Відповідно ж

розподіляються і симпатії глядачів.

КОР.: — Чи можуть знавці програти з рахунком 6:0? Чи не стане гра ударом випадку нецікавою? Чи підбираєте ви питання так, щоб цього уникнути?

ВОРОШИЛОВ: — Гра на те і гра, щоб результат її був непередбаченим. Ми не підбираємо питання,

щоб знавці обов'язково програли. Однак я не впевнений, що у випадку програшу гра буде нецікавою. Один із хлопців лось у студії сказав, що гравець — це та людина, в якій повернуто назовні слух, зір, пам'ять. Наші знавці своєю пам'яттю можуть користуватися вже як професіонали. Питань до них надходить дуже багато, а їх відбір — справа лотереї.

КОР.: — А як можна стати знавцем?

ВОРОШИЛОВ: — У редакції молодіжних передач місцевого телебачення надходять листи-заявки. Редактор проводить перший відбір претендентів. Вони приїжджають до Москви на суботу і неділю. Ми збираємо чоловік двадцять і

проводимо попередні ігри. За два дні претенденти втрачають у грі по півтора-два кілограми — таке велике психічне навантаження. Потім одержують анкети, в які записують прізвища ровесників, з якими хотіли б зіграти в клубі. І, тоді дуже чітко видно, хто ж повинен створювати нову шестірку.

КОР.: — Що означає гра для вас? Чи не хочете ви придумати щось нове?

ВОРОШИЛОВ: — В одному із тлумачних словників є так: «Гра — це репетиція життя». Справді, гра — дуже серйозна справа. А з приводу того, щоб придумати щось нове? Поки що планів не маю.

КОР.: — Як у вас сто сунни із знавцями?

ВОРОШИЛОВ: — Хлопці і дівчата ставляться до мене як до сильного партнера. Так що стосунки досить напружені.

КОР.: — І останнє: чому ми ніколи не бачимо вас на телеканалі?

ВОРОШИЛОВ: — Я граю за телеглядачів. І не хочу, щоб між командами телеглядачів і знавців стояла якась третя особа. Я не придумую і не ставлю своїх запитань. Я — не партнер. Хоча у цій справі є мінуся. Якоюсь у ідальні телецентру режисер Ельдар Рязанов показав мені свій салат: «Ось бачиш, у мене салат із кропом, а в тебе — без нього. А все тому, що я в кадрі, а ти за ним...».

Розмову записав
О. АНДРУСЕНКО.

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

САМБО. Тривають перші обласні юнацькі спортивні ігри. Турнір з боротьби самбо відбувся на килимах спорткомплексу спортклубу «Зірка» Кіровоградського виробничого об'єднання, по сілках «Червона зірка». Переможцями в окремих вагових категоріях стали юні самбісти з обласного центру: Олександр Гаврилов, Юрій Кривинський (обидва — машинобудівельний технікум, перший з товариства «Динамо», другий — з «Колос»), Євген Кирсєв («Спартак», вище льотне училище цивільної авіації), Сергій Шпак («Динамо», СПТУ-1).

Сергій Павленко («Динамо», СШ № 13), Віктор Барамба («Колос», виробниче об'єднання «Дружність»), Олег Мельников («Колос», медучилище), Олег Ситник («Динамо», СШ № 5), Віталій Тугасєв («Спартак», вище льотне училище цивільної авіації), Вадим Черевашко («Колос», «Дружність»), Олександр Дубенко («Динамо», СШ № 24), Василь Федорчук («Колос», СШ № 5).

У відкритій першості Ростова-на-Дону з участю феєхувальників Грузії, Російської Федерації, України юні спартаківці Кіровоградщини стали другими призерами в командній боротьбі серед шпанистів та шаблістів. У особистому турнірі кіровоградців шпанист Сергій Куліничов був другим, а іншим наші земляки шабліст Олександр Павленко — третім.

Командну боротьбу виграла представники сіль-

ського спортивного товариства «Колос», які набрали 68 залікових очок. На 4 очка менше у динамістів, третій були спартаківці — 25 очок. Ще на турнірі виступали першостінені самбісти із ДЮСШ «Колос» селища Побузького Голованівського району. Вони завоювали два призових місця.

НАСТІЛЬНИЙ ТЕНІС. Бронзовим призером у чемпіонаті України серед спартаківців став лікар Кіровоградської міської стоматологічної поліклініки майстер спорту Аркадій Османов.

ФЕХТУВАННЯ. В десятку найкращих рапінстів за результатами всесоюзної першості центральної ради товариства «Спартак», що відбулася в Алма-Аті, увійшов курсант Кіровоградського вищого льотно-го училища цивільної авіації кандидат у майстри спорту Ігор Федотов.

У відкритій першості Ростова-на-Дону з участю феєхувальників Грузії, Російської Федерації, України юні спартаківці Кіровоградщини стали другими призерами в командній боротьбі серед шпанистів та шаблістів. У особистому турнірі кіровоградців шпанист Сергій Куліничов був другим, а іншим наші земляки шабліст Олександр Павленко — третім.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

В області закінчилася передплата на періодичні видання. Тривала вона три місяці. Близько шести тисяч громадських розповсюджувачів преси брали в цій найактивнішій участі. Вони допомагали читачам вибрати необхідні газети чи журнали. Серед тих, хто пропагував молодіжні видання, учень Знам'янської середньої школи № 2 Іван ШЕВЧУК. Про нього сьогодні розповідь.

НЕ ТІЛЬКИ БЛАНК ЗАПОВНИТИ

Ми зустрілися з Іваном Шевчуком відразу після уроків. Розмова вийшла цікавою. Перший рік Іван є громадським розповсюджувачем преси. Нині передплата від першого дня навчального року і за два місяці кожен учень передплатив газету чи журнал.

— Бачте, дехто думає, що обов'язки розповсюджувача преси в тому, щоб правильно і вчасно заповнити бланк і оформити передплату у відділенні зв'язку, — міркує Іван. — Це елементарні речі. Важливіше інше: підібрати видання за вподобанням кожного учня. У десятих класах найохочіше передплачували «Комсомольскую правду», «Комсомольское знамя», «Молодий комунар», журнал «Комсомольская жизнь». Думаю, треба пасаперед уміти пропагувати пресу. Адже людей без захоплення не буває. Побесідуємо, і виявляється, що хвилює про що охоче хлопці читатиме в тій чи тій газеті... Для цього самому, як кажуть, треба бути у курсі.

Іван Шевчук, учень 10-го класу, — такий. Багато читає, ділиться прочитаним з товаришами.

— Пропагувати молодіжну пресу нам треба постійно, — говорять він. — Адже я не уявляю собі комсомольця, який

не в курсі того, що діється в комсомольських організаціях країни, республіки, області. Газети ми використовуємо у своєму шкільному житті. Такий приклад — незабаром проводитиметься політатестація, учням треба буде чітко відповідати на 35 запитань. Серед них є кілька і про діяльність підпільної організації «Спартак» у Красногір'ї. Де шукати відповідей?

Я Іван, усміхаючись, дивиться на мене.

— У «Молодому комунарі», — відповідає сам. Найшвидше про якусь цінну ініціативу, досвід школярів області доведеться з обласної молодіжної газети.

Безперечно, газета порадник, співбесідник. Саме тому юний розповсюджувач преси Іван Шевчук робить усе для того, аби такий порадник був у кожному домі. Допомагають йому у цьому піонервожаті Світлана Анатоліївна Савельєва і Лариса Анатоліївна Гребенюк, комсорги десятих класів, весь комсомольський актив.

Після нашої розмови І. Шевчук поспішав на засідання комітету комсомолу. Сьогодні у краєвих піонерів школи — свято: їх приймають у члени ВЛКСМ.

В. ТЕЛІЖАН.

м. Знам'янка.

ШАНОВНІ ТОВАРИШІ!

Про смачну і корисну їжу потурбується мікрохвильова піч «Електроніка»

Ми вважаємо, що вона:
— скорочує час приготування їжі в 3—4 рази,
— швидко розморожує будь-які продукти,
— готує і дає розігрівати раніше приготувані продукти,
— залишає всі цінні поживні і смакові якості.

Страви в ній можна готувати й у власному соку без затрат масла і жирів, і в посуді із кераміки, скла і паперу.

А як вважаєте ви?

З метою з'ясування вашої думки про мікрохвильову піч «Електроніка» просимо відповісти на такі запитання:

1. Чи відомо було вам про існування мікрохвильової печі «Електроніка» до даної публікації?

(5) Так (1).

Ні (2).

2. Чи вміщена в публікації нова для вас інформація?

(6) Так (1).

Ні (2).

3. Якщо так, то яка саме?

(7) Використання посуду із скла, фарфору, паперу.

(8) Можливість приготування продуктів без масла, у власному соку.

(9) Швидке розморожування.

(10) Приготування продуктів без приготування.

(11) Швидкість приготування страв.

(12) Ефект свіжо-приготовленої страви при розігріванні готових кулінарних виробів.

(13) Зберігання в продуктах вітамінів.

(14) Інше.

4. Звідки ви знаєте про існування печі «Електроніка»?

(15) З даної публікації.

(16) Від друзів, знайомих.

(17) Реклама в періодичній пресі.

(18) Реклама по телебаченню.

(19) Реклама по радіо.

(20) Випадково (в магазині і т. п.).

(21) Інше.

5. На вашу думку чи є доцільним використання печі «Електроніка» у сучасному домашньому господарстві поряд із звичайною газовою або електропечічю?

(22) Так (1).

Ні (3).

Важко відповісти (2).

6. Якщо ви знали про існування печі «Електроніка» і не купили її, то чому?

(23) Висока ціна.

(24) Немає в продажу.

(25) Труднощі в ремонті.

(26) Немає необхідності.

(27) Невпевненість в надійності печі.

(28) Невпевненість у якості приготовленої їжі.

(29) Відсутність продажу в кредит.

(30) Інше.

7. Чи влаштовують вас такі характеристики печі «Електроніка»?

(31) Зовнішній вигляд

(32) Ціна

(33) Габаритні розміри

печі

(34) Габаритні розміри робочої камери

(35) Час приготування їжі

(36) Відповідність до сучасних технічних

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

Так Ні

вимог Так Ні

(37) Зручність і простота в користуванні Так Ні

(38) Кількість ступенів регулювання потужності Так Ні

(39) Витрачана потужність Так Ні

8. Ваші зауваження і пропозиції.

Повідомте, будь ласка, деякі відомості про себе.

9. До якої соціальної групи ви в даний час належите?

(40) Учень (1).

робітник (2).

службовець (3).

колгоспник (4).

військовослужбовець (5).

домашня господарка (6).

пенсіонер (7).

10. Освіта.

(41) Незакінчена середня (1).

середня (2).

незакінчена вища (3).

вища (4).

11. Ваш вік (42—43).

12. Середньомісячний прибуток на одного члена сім'ї (44—46).

13. Місце проживання.

(47) Місто (1).

Село (2).

Заповнену анкету просимо виписати і надіслати на адресу:

103045, г. Москва, ул. Неглинная, 20/2, ММПКТР, Анкета-ПЗ.

Рекламне агентство Московського виробничого комбінату торгової реклами УНРО «Електроніка».

